

Het VIIe Wereld Amateur Teamkampioenschap

Strijd tegen hitte en verstoorde spijsvertering

Het Nederlandse amateurgolf is onder de captaincy van Richard Rahusen door Jaap van Neck, Lout Mangelaar Meertens, Piet-Hein Streutgers en Victor Swane vertegenwoordigd geweest bij het zevende Wereld Amateur Teamkampioenschap om de Eisenhower Trofee op de Real Club de Golf de la Puerto de Hierro in Madrid en is daar als 27ste van de 36 deelnemende landen geëindigd. (Er waren 39 inschrijvingen, maar de Dominicaanse Repu-

bliek, India en Uruguay hebben verstek laten gaan). Ik weet dat nu een aantal leden van golfclubs zullen zeggen: „Zo, en is dat nu het resultaat van die dure training door Flory van Donck?”

Ik herinner er dan direct aan dat Van Donck, toen hij in januari van dit jaar met die training begon, heeft gezegd dat we geen wonderen mogen verwachten en dat hij minstens een jaar nodig heeft om enig duidelijk zichtbaar resultaat te bereiken.

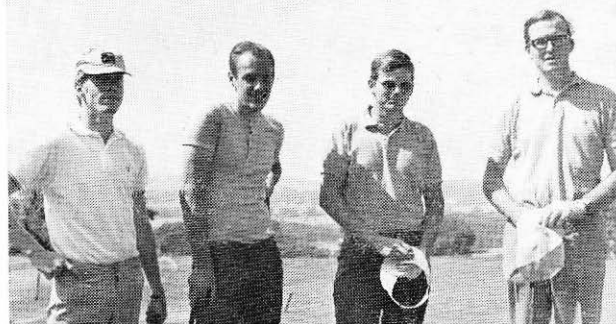
De Amerikaanse ploeg met de voor de vierde maal (1960-62-68 en '70) gewonnen Eisenhower Trofee; v.l.n.r. L. Wadkins, M. Giles II, C. W. Benedict (capt.), A. L. Miller en T. Kite jr.

Voorts hebben wij de aansluiting aan onze eerdere deelneming aan dit wereldkampioenschap gemist sedert 1964; en als we de eerder bereikte resultaten vergelijken met nu, dan is er zeker geen reden tot wanhoop. In 1958 op de Old Course in St. Andrews werd Nederland 19e van de 29; in 1960 op Merion bij Chicago 27e van de 32; in 1962 zijn wij niet naar Japan geweest; in 1964 werden wij 28e van de 33 op de Olgiata GC bij Rome en nu — na 1966 en 1968 te hebben overgeslagen (Mexico City en Melbourne) — 27e van de 36.

Vergeleken met de amateurs uit een aantal hoger geplaatste landen, die het zich kunnen veroorloven of in staat worden gesteld veel te reizen, veel golf te spelen onder allerlei klimatologische omstandigheden en op allerlei soort banen, zullen onze spelers altijd in het nadeel blijven. Waarmee ik niet wil zeggen dat het alléén daaraan ligt. Er mankeert aan onze top-spelers nog wel iets; maar daarover straks.

Woestijn-hitte

De omstandigheden waaronder in Madrid moest worden gespeeld, waren voor spelers uit de gematigde en koude zones bijzonder zwaar. De dagelijkse middagtemperatuur liep gereld op tot omstreeks 100 graden (Fahrenheit, uiteraard), wind was er niet of nauwelijks, regen was er sinds een half jaar niet gevallen, kortom het was een atmosfeer die zelfs sommige Madrilenen op de zenuwen ging zitten. Het is dan ook geen wonder dat de Britten — driemaal derde, eenmaal tweede en eenmaal winnaars — nu zevende zijn geworden; ook deze geroutineerde spelers waren tegen de hitte niet opgewassen. Een hinderlijke bijkomstigheid waren de wespen; ik heb niet gehoord van ernstige gevolgen van wespenteken, maar Lout Meertens is tijdens één ronde driemaal gestoken: tweemaal door zijn broek heen in een dij („dat jeukte alleen verschrikkelijk”) maar ook eenmaal vlak boven zijn slaap, waardoor hij

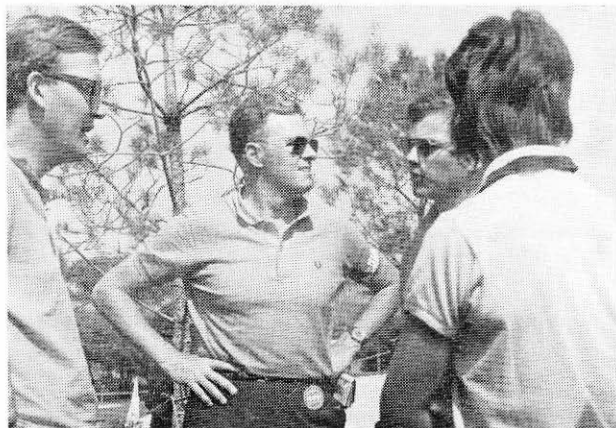
Op de laatste oefendag — je raakt na een paar dagen op elkaar uitgekeken! — werd met de Noren gecombineerd; Van Neck en Sireutgers speelden met Dönnestad en Musaeus, Swane en Meertens met Eriksen en Horn.

vier holes lang heeft lopen rillen van de kou! Maak dan maar eens een goede score.

Indigestie

Een andere zeer hinderlijke bijkomstigheid was — om het heel netjes te zeggen — de „spijsverteringsstoornis” waaraan velen niet aan de Spaanse keuken gewende gasten leden en waarvan de gevolgen nog werden versterkt (en dit schrijf ik op gezag van een medicus) door een virus dat bij de heersende temperaturen zeer hardnekkig werkzaam bleef.

Wie bij entosorbine of soortgelijke preparaten niet inmiddellijk baat vond, kon het dan nog proberen

Nabeschuiving; op de rug gezien mevrouw Meertens als trouw begeleidster van onze spelers.

1. Swane aan het slot van de eerste ronde met de Argentijn J. C. Ledesma en J. W. Wilkinson uit Papua/Nieuw-Guinea; 2. Van Neck levert zijn score voor de eerste ronde in; achter hem zijn partners J. Wu (Papua/Nieuw-Guinea) en R. H. Monguzzi (Argentinië); 3. Meertens tijdens de tweede ronde met K. Donohoe (Australië) en I. Grau (Peru).

met een Spaanse „likeur” genaamd Fernet Branca, er uit ziend als carbolineum, dienovereenkomstig riekend en waarschijnlijk ook smakend, hoewel ik nooit carbolineum heb gedronken. Voor 20 pesetas een portglas vol kon het alcoholgehalte van dit paardemiddel niet hoog zijn, maar het hielp wel!

Geen excuses

Meer dan deze verontschuldigungen zijn er niet. Over het nadeel van de wisselende starttijden — tussen 's morgens 7 en 's middags 2 uur — en de bijgevolg ongeregelde maaltijden, heb ik verleden jaar naar aanleiding van het Europese Teamkampioenschap in Hamburg al geschreven; dat nadeel gold en geldt trouwens voor iedereen, evenals het doodvermoeiende klimmen en dalen in de baan en de onberekenbare greens, waarover u elders in dit verslag kunt lezen.

Maar wat wij onze spelers nog veel te weinig zagen doen, is halfweg (of nog verder) naar voren lopen om het „landingsterrein” voor de approach of voor de tweede slag te bekijken (tijd genoeg; er werd langzaam gespeeld en veel gewacht!); opletten wat de bal van de tegenstander doet na het neerkomen. En misschien heeft die Nieuwzeelander wel gelijk met zijn sportieve en goedbedoelde opmerking tegen

's Even tellen wat het tenslotte is geworden.

captain Rahusen, dat onze spelers dikwijls met een te korte stok een slag forceren, in plaats van rustig en gemakkelijk, bijvoorbeeld een ijzer-6 in plaats van een 7 te nemen.

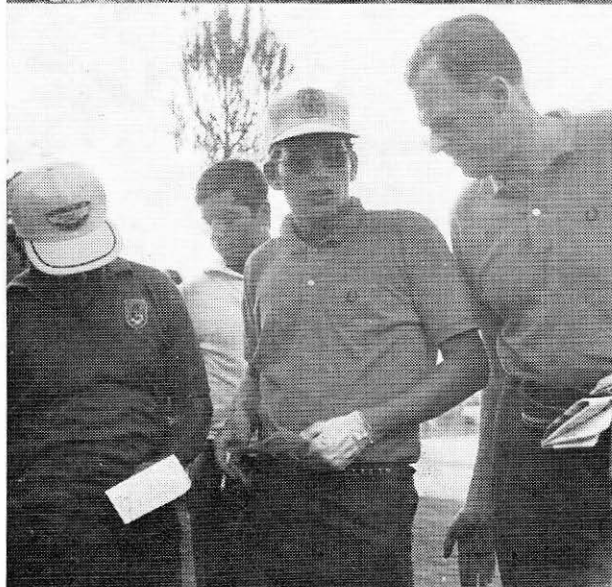
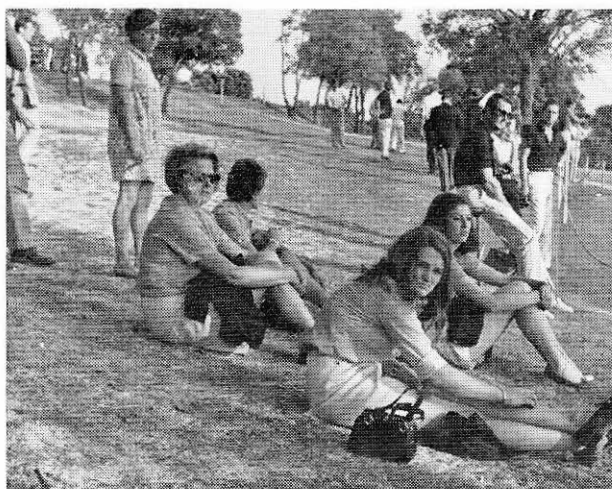
Vertrouwen

Het is gedeeltelijk een kwestie van routine, van iets tot een gewoonte maken en gedeeltelijk een gevolg van het nog niet voltooide trainingsprogramma van Flory van Donck. (Konden wij ons maar veroorloven een professional mee op reis te nemen, zoals blijkbaar in sommige landen mogelijk is!) Maar het zit er in en het zal er heus wel uitkomen ook. Zoveel vertrouwen moeten we hebben.

De openingsceremonie — met levende muziek door een prachtig uitgedoste kapel, maar de volksliederen van een geluidsband — ging met veel toespraken gepaard, tot sommiger ergernis in het Spaans (maar wel met een korte samenvatting in het Engels). Men is echter licht geneigd te vergeten dat het Spaans de vierde wereldtaal is na Engels, Chinees en Russisch (gratis tip voor onze onderwijsvernieuwers!)

Zware taak

Captain Rahusen heeft zich voortreffelijk gekweten van "a hell of a job" om overal tegelijk te zijn. Om u een voorbeeld te geven: op de tweede dag startte Vic Swane om 7 uur. Dat betekende voor hem en Rahusen half zes op en voor laatstgenoemde *niet* meelopen, want om 8.42 moest Piet-Hein afslaan. Kort daarna moest Vic de 9de passeren en je wilt toch minstens zijn score weten. Gelukkig ligt de 9de naast de 1e tee. Maar wéér: niet meelopen, want om 10.25 was de beurt aan Jaap, waarna om ongeveer half twaalf — zo'n driebal-ronde duurde $4\frac{1}{4}$ à $4\frac{1}{2}$ uur! — Vic op de 18de (vijf minuten lopen van de eerste tee) kon worden verwacht. Dan weer terug om Lout Meertens om 12.08 te zien vertrekken. De eerste dag traden er nogal extra vertragingen op, zodat elke tijdberekening faalde. Er werd nog gepro-

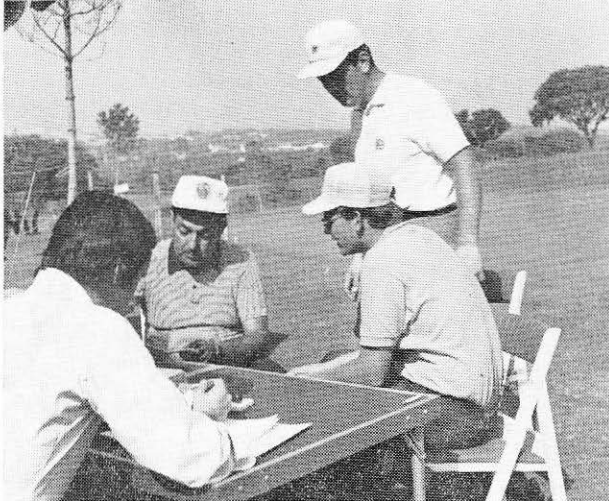

1. Op de laatste dag kwamen onze dames — mevrouw Eschauzier, Alice Janmaat (die juist even de andere kant op kijkt), Marischka Swane en Joyce de Witt Puyt — de amateurs nog even aanmoedigen; 't mocht niet meer baten!
2. Swane, na afloop van zijn laatste ronde met links L. Moniz (Bermuda) en achter hem M. Galeno (Chili), toont wat aarzelend zijn kaart aan de terecht lichtelijk geschrokken kijkende captain Rahusen.

beerd op de eerste — een korte hole — te laten afslaan, nadat de eerste driebal op de green was aangekomen, zodat het volgende drietal tijdens het putten naar de green kon lopen, maar dat werd geen succes. Op de laatste twee dagen werden — bij starttijden van 8-9-8 minuten — vier pauzes van een kwartier ingelast en dat hielp.

Vermoeiend, lang en moeilijk

De baan is niet alleen vermoeiend, maar ook lang: 6339 meter, par 72 met vier lastige, lange par-4 holes: de derde van 385 meter, de negende van 395 meter

Uit de tweede ronde – 1. Van Neck op de eerste tee met K. Hartley (Australië) en G. Salazar (Peru); 2. Swane voor de „rekenkamer” met Gresham (Australië) en Raffo (Peru).

(met een naar achter in een grasbunker aflopende green, zodat uit die kuil óp de green geslagen ballen soms nog terugrolden — weinig fair!), de 12e van 418 meter en de 14e van 428 meter. De “rough” bestond nu, door de droogte, uit heel weinig dor gras, veel zand en stenen; in de enorme zij het ondiepe bunkers verdween elke hoog inkomende bal onder het zand; op de rijkelijk gesproeide fairways hadden middel-hoge ballen, voor zover ze niet meteen in de grasmat bleven steken, heel weinig run. De greens zijn groot, veelal sterk golvend en — onder een bepaalde belichtingshoek van buitenaf duidelijk zichtbaar — in twee richtingen, lang gemaaid en daarna plat gerold — waarschijnlijk om uitdrogen zoveel mogelijk te voorkomen. Maar het levert een soms moeilijk te lezen „nap” op, waardoor menige putt niet het gewenste resultaat heeft. Zo ooit ergens, dan is het hier zaak de approach zo dicht mogelijk bij de pin te slaan!

De eerste ronde

Over het individuele spel moet ik kort zijn: we hebben er — als gezegd — meer over gehoord dan van gezien. Het enige middel om nog iets gewaar te worden op deze volkomen onoverzichtelijke baan, was van de 18de green af tegemoet lopen voor zover de tijd dat toeliet.

Het begon voor ons moedgevend: Van Neck, die als eerste startte, was na acht holes nog slechts drie boven par, maar miste op de 9de zijn approach, sloeg toen een te harde chip, gevolgd door een „Veltman” voor een 7; uit in 42 liet hij zich echter niet ontmoedigen. Dank zij een fraaie recovery had hij op 10 zijn obligatoire 4 en ook op de korte 11e — waar niemand op de green sloeg — maakte hij zijn 3 via een van de „als het strand van Domburg zo grote bunkers” (de vergelijking is van mevrouw Rahusen). Op 16 miste hij de kans op een birdie-3, die hij echter op de korte 17de wel maakte en met een reguliere 5 op 18 bracht hij 79 binnen. Resultaat van 4½ uur spelen, hetgeen ook al niet bevorderlijk is voor ritme en concentratie.

Swane ging veelbelovend uit in 39, maar liet op de tweede negen een paar steken vallen en bracht 78 binnen; Meertens begon goed tot hij de reeds genoemde wespensteken kreeg, waarvan hij vier holes lang last had en dat was net lang genoeg om zijn score te bederven (79). Streutgers zorgde er toen met een ronde van 77 voor dat wij met ons dagtotaal van 234 op de 27e plaats kwamen.

Eén plaats terug

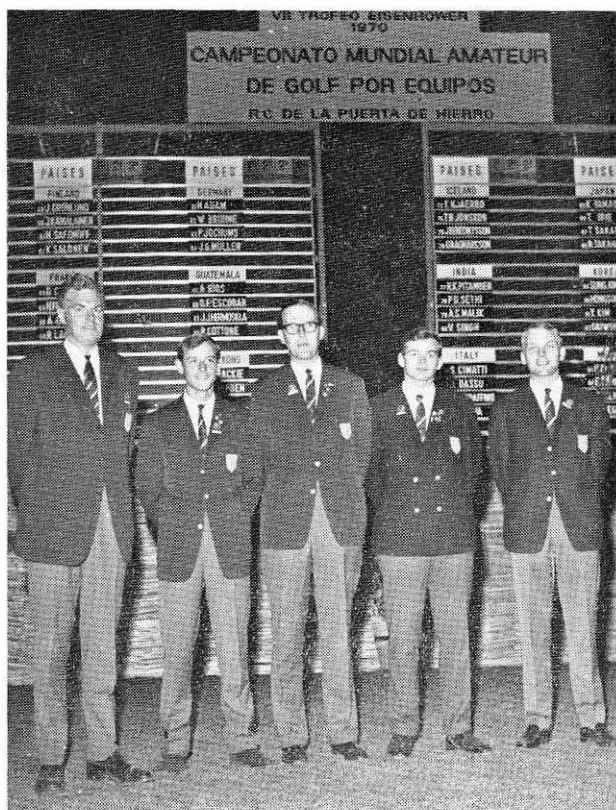
Op de tweede dag ging Swane als eerste door de turn met 40 en maakte 79; daarna kwam Streutgers door met een veelbelovende één over par, waarna hij 38 voor totaal 75 maakte; andermaal de beste ronde van ons viertal. Meertens leek met 4 over par na 17 holes en een goede drive op 18 een redelijke kans op 76 te maken, maar zijn approach kwam in een

bunker, daaruit weer in een bunker en het werd 79. Van Neck begon — als zovelen — met de green te missen op de korte eerste en had ook verder moeite met scoren, zodat zijn 80 „buiten de prijzen” viel, d.w.z. niet meetelde voor het dagtotaal, dat immers bestaat uit de beste drie uit vier scores. Nederland verhuisde naar de 28e plaats.

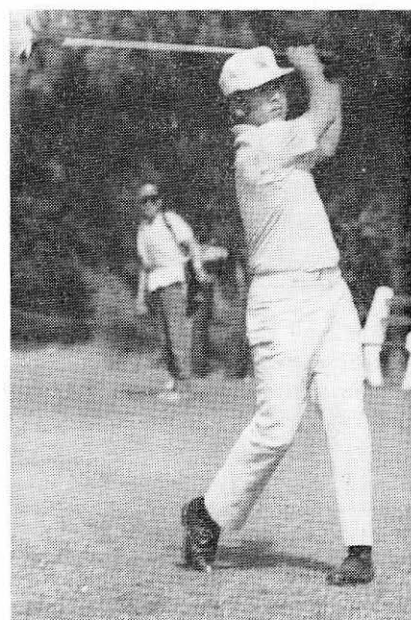
De derde ronde begon bijzonder hoopvol. Streutgers, Meertens en Swane kwamen met 37 door de turn en wij „aan de wal” hadden al visioenen van één plaats — misschien zelfs twee — omhoog. Maar Streutgers (een eagle-3 op de 482 m lange 5e: drive-hout 4-putt van 8 meter) knapte af op de tweede negen (43 voor totaal 80: een lost ball op 14 die tot een 9 op zijn kaart leidde), Meertens kwam met 39 op 76 (onze beste score die dag) en ook Swane (met nog steeds een vuile maag) zag geen kans het vol te houden en maakte met 81 zijn slechtste ronde van deze dagen; ook ons dagtotaal van 237 was het hoogste van alle dagen en alleen dankzij het feit dat onze naaste concurrenten ook aan een inzinking bleken te lijden, bleven wij de 28e plaats bezetten. Later bleek uit de cijfers dat die derde ronde voor vele teams moeilijk was geweest. Een schrale troost! Het was wel balsem voor het gepijnigd hart — géén leedvermaak s.v.p. — toen wij wachtend op Meertens, de grote Bonnalack een puttje van een halve meter zagen missen op de 18e.

Laatste hoop

Met nog een laatste vonkje hoop in het hart gingen wij zaterdag de laatste ronde in. Meertens was „all over the place” met zijn lange spel, maar redde zich met chips en putten; hij ging uit in 40 en maakte 79. Van Neck leek (en bleek ook later) weer de oude, ging uit in 38 en bracht met 77 onze beste score van de dag binnen. Streutgers was en bleef van slag, was na 13 holes al 11 over par en maakte 85. Swane putte hoop en kracht uit de eerste hole, waar zijn teeshot zeer scheef ging, de return ver van de hole

De Nederlandse ploeg in groot tenue op de avond van de officiële opening.

Victor Regalardo (Mexico) maakte bij de amateurs de beste individuele score met 280 over 72 holes.

*Goede vriendinnen en vrienden
met wie ik in Madrid mocht zijn,*

Ik schrijf dit in mijn hotelkamer op zaterdag 3 oktober na afloop van de wereldkampioenschappen, om u fris van de lever allen hartelijk te bedanken voor de ondervonden medewerking en voor de prettige gesprekken die ik met enigen uwer heb gehad. Dit geldt niet alleen de beide captains, mevrouw Eschauzier en de heer Rahusen, maar ook zeker de heer en mevrouw Swane en de dames Meertens en Rahusen, de enigen – voor zover ik heb kunnen ontdekken – die er de verre reis voor over hebben gehad om onze speelsters en spelers te begeleiden op hun mooie ronden onder de gloeiende Spaanse zon. (Dit is géén verwijt aan hen die er niet waren, want ik kan me voorstellen dat er ook in Spanje prettiger vakantieoordelen zijn te vinden dan op de Madrileense hoogvlakte bij temperaturen tot circa 100° F !)

Ik heb in mijn verslag van beide toernooien vooral gepoogd de nadruk te leggen op de naar onze begrippen en maatstaven zo totaal andere en veelal moeilijker omstandigheden, waaronder onze speelsters en spelers hebben moeten trachten de eer van golfend Nederland hoog te houden. Vergeef mij indien er hier en daar soms een wat kritische toon in mijn commentaar (ik hoor het al: „Hoor hem, hij heeft nog nooit een golfstok in z'n handen gehad!”) mocht doorklinken; dan is dat met de beste bedoelingen geschreven.

Want als er over twee jaar een of twee teams naar Argentinië gaan, dan zullen de speelsters en spelers nog beter voorbereid dienen te zijn – ook en vooral lichamelijk – dan nu het geval was. Ook dat is geen verwijt; Spanje is Zuid-Europa en de meesten kenden klimaat en omstandigheden uit eigen ervaring ... als toerist, maar niet om er wedstrijd golf onder zware druk en zelfs naar Spaanse opvattingen bijkans „helse” temperaturen te spelen!

Wedstrijdsport bedrijven in een ander klimaat dan het eigene is heel goed mogelijk (Olympische Spelen), maar dan dient de training en voorbereiding óók daarop te zijn gericht.

Dat onze golfsters en golfers in Spanje niet meer hebben bereikt, is jammer, maar geen reden tot verwijten aan wie dan ook. Iedereen heeft zijn uiterste best gedaan; de stemming was – afgezien van de ontstemde spijsvertering – uitstekend en ik heb, dank zij u allen, weer een onvergetelijke (werk)vakantie-herinnering aan de vele die ik al aan golf heb te danken, mogen toevoegen.

A.A.K.

belandde en de zeer lange putt op de rand van de hole leek te stoppen en toch viel.

Toen wij hem op de korte 11 de hole weer oppikten, zagen wij hem een 3 „uit het boekje” maken, daarna op de zeer lange par-4 12de een 5 via het bos, daarna nog een 5 op de lange par-4 14de, waar hij van buiten de green de pin raakte en toen nonchalant een heel kort puttje miste; toen volgde er nog een scheve tweede slag op de lange 15de waar hij een zes maakte. Zijn totaal van 78 droeg bij tot het dag-totaal van 234 (gelijk aan de eerste dag), waarmee ons land met totaal 938 op de 27e plaats eindigde. Een weinig inspirerend resultaat voor onze dames die zaterdags waren aangekomen en zich naar de club hadden gehaast om het slot van het Amateur-kampioenschap mee te beleven.

Het toernooi, dat op dezelfde manier met marsmuziek, toespraken, de volksliederen en het strijken van de vlaggen plechtig werd besloten, is gewonnen door Amerika, ondanks het feit dat wellicht hun beste man, Tom Kite jr., ziek werd tijdens de derde ronde en zich in het begin van de vierde moest terugtrekken; de winnende score van de Verenigde Staten is 857; de tweede plaats werd bezet door Nieuw Zeeland, dat zich van de aanvankelijk vierde plaats omhoog werkte, met 869; Zuid-Afrika werd derde met 870 en Australië met 871 vierde. De beste individuele score werd gemaakt door de Mexicaan Victor Regalado met 280 (72-67-71-70); 2. D. Hayes (Z.Afrika) 283 (70-71-68-74).

Van de Europese landen met welke wij ons graag willen meten, is België 16e geworden met 909 (met Moerman, Rodesch, Toussaint en Boomer), Zwitserland 22e met 925 (Fortmann, Gütermann, Pesko en Rey), Oostenrijk 23e met 929 (Lamberg, Maculan, Nierlich en Reichel) en Noorwegen 23e met 929 (Horn, Eriksen, Musaeus en Dönnestad), Denemarken 25e met 930 (Elsøe, Hove, Jacobsen en Knudsen) en Portugal 28e met 939 (De Brito e Cunha, De Sousa e Melo, Lane en Carmona Santos). *A.A.K.*